

jo ikke let for Udenforstaaende at danne sig nogen bestemt Mening om. Hvis den høitærede Minister erklærer, at Spørgsmaalet har været undersøgt i Ministeriet, og det er befundet, at saadanne Bevillinger ikke have været i Brug før Grundloven, maa vi jo gaa ud fra, at dette forhold sig saaledes. Jeg har imidlertid hørt tidligere, at det skulde forholde sig saaledes, at man ialtfald kunde oplyse nogle enkelte saadanne Bevillinger fra Salotredserne, hvilket jo ligeoverfor Grundlovens Bestemmelser ikke kommer i anden Betragtning end den, at det synes at tyde paa, at man dengang ialtfald har været af den Formening, at man havde i den tidligere før Grundloven gjældende Praxis Hjemmel for at kunne give saadanne Bevillinger. Det er imidlertid Noget, jeg ikke kan have nogensomhelst Mening om. Efter den Maade, hvorpaa man i Praxis har fortolket Grundlovens § 27, vilde det vistnok være tilfrækkeligt, om man kunde oplyse nogle saadanne Bevillinger, givne før Grundloven, til ogsaa nu at kunne give saadanne Bevillinger. Det forekommer nu mig, at der ikke kan være nogen særdeles Betænkelse ved at henvise dette Andragende til Ministeren, da der ikke deri ligger Andet end væsentlig en Opfordring til at foranledige undersøgt, hvorvidt en saadan Bevillingsmyndighed har Hjemmel i før Grundloven gjældende Regler, og dernæst til at overveie, hvorvidt der i dette særlige Tilfælde er nogen Anledning til isaafald at gjøre Brug af en saadan Myndighed. Men iøvrigt er der vel heller ikke Noget til Hindrer for, at der bagved ligger den Tanke, at der nok kunde være Anledning til at tage under Overveie, om der ikke burde foretages en Revision af vor Veterinærpraxis's Udøvelse og at Dyrlegevæsenet, som ganske vist for en Del hviler paa meget forældede Bestemmelser. Naar den høitærede Minister mente, at vor Dyrlegelovgivning, vor Veterinærlovgivning var anerkjendt i Ublandet som god, sigtede han jo vistnok ikke til Smaaafbestemmelser om Hestekure og om at fjerne Heste osv., men han sigtede uden Tvivl til Behandlingen af de smitsomme Sygdomme. Det er dog næppe Andet, der interesserer Englænderne. Hvem der har Lov til at udføre Hestekure heri Lande, bryde de sig vist ikke saa meget om at vide, derimod hvad angaar Lovgivningen om Behandlingen af smitsomme Sygdomme, tør den vel nok antages at have nogen Indflydelse paa Englændernes Bedømmelse af vor Veterinærlovgivning. Jeg tror ikke for mit Vedkommende, at der er nogen særlig Betænkelse ved at henvise dette Andragende til Ministeren.

Indenrigsministeren (Steel): Det foreliggende Andragende er jo ganske kjendelig motiveret ved en vis Sympathi for Ansøgeren i Betragtning af den uheldige Stilling, han er kommen i ved, at han ikke har en stærk Helbred

og ved at være belempret med et svagt Syn, saa at han ikke har kunnet fuldføre sine Studier og aflægge den Examen, der er Betingelse for at faae jus practicandi eller overhovedet blive autoriseret Dyrlege. Andragendet indeholder som sagt mange Tegn paa, at der i hans Egn er Sympathi for ham. Der er enkelte Udtalelser om, at han har udført Kure med Dygtighed, og der er Udtalelse fra Egnens Beboere om, at de ønske ham, og at der er Trang til Dyrleger. Alt dette har stemt Gemytterne venligt for den paagjældende Andrager, og det skulde forsaavidt ogsaa være mig personlig kjært at kunne imødekomme Andragendet, at kunne staae denne Mand en Levedei paa Stedet, hvad Alle ønske ham. Men det er dog ganske vist ikke det Hensyn, der kan blive det afgjørende ved Spørgsmaalet om, hvad der kan gjøres for Manden. Der stiller Spørgsmaalet sig saaledes: Hvad er for Dieblisset vore Bestemmelser med Hensyn til Afgangen til at udøve Dyrlegepraxis? Og det er nu omfiden saa korrekt gjengivet, at jeg kun kan henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede sidste Taler (Minestad). Det forholder sig saaledes, at Praxis i Sygdoms-tilfælde hos Heste ene er forbeholdt autoriserede Dyrleger, og endvidere er Behandlingen af alle smitsomme Sygdomme ogsaa forbeholdt disse. Der er, som bemærket et Høfleretsprejudikat derfor, og jeg ser saaledes ikke, at denne Sag ligger i et Mørke, hvoraf man vanstelig skulde kunne finde ud. Det forekommer mig, at Bestemmelserne ere ganske klare og tydelige. Det ærede Medlem overfor mig (Larsen), som havde Ordet næstsidst, udtalte, at vor Lovgivning led af overmaade megen Uklarhed, saa at han ikke kunde tænke sig, at engelske Autoriteter, der havde udtalt sig rosende om vor Lovgivning, havde havt Kjendskab til den Del idetmindste af Veterinærlovgivningen. Det er meget smuligt. Det forholder sig imidlertid selvsjælgelig saaledes, som af den sidste ærede Taler bemærket, at de engelske Autoriteter væsentlig have havt Diet fastet paa det, som interesserer dem paa den Tid, der omtalte Loven, og det var vore Foranstaltninger med Hensyn til de smitsomme Sygdommes Udbredelse og Bekæmpelse. Men det ærede Medlem gjorde ogsaa Sagen lidt mere impliceret, end den turde have været, idet han optog en tredie Kategori af Dyrleger, som jeg rigtignok ikke veed, hvorledes han fik frem. Han inddelte Dyrlegerne i tre Klasser, examinerede Dyrleger med jus practicandi eller Autorisation, examinerede Dyrleger uden saadan og saa Folk, der slet ikke vare examinerede; om dem veed jeg ikke, hvorledes han faar dem med under Dyrlegerne. Det kan høist blive Kvakksalvere, men det er en Ting uden nogen videre Betydning for Sagens endelige Afgjøvelse. Sagen er den, at efter min Opfattelse er jeg uberettiget til at meddele Bevilling til Dyrlegepraxis i det Omfang, som her er forlangt. Jeg anser